

Stella Tack

POLIB MĚ JEŠTĚ JEDNOU

MŮŽU PADAT S TEBOU, POKUD MĚ
PŘI TOM BUDEŠ DRŽET ZA RUKU

**POLIB MĚ
JEŠTĚ JEDNOU**

© 2022 Ravensburger Buchverlag Otto Maier GmbH

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Taťána Štefánková, 2024

Cover © Anna Rohner, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-4647-7 (pdf)

Stella Tack

**POLIB MĚ
JEŠTĚ
JEDNOU**

Přeložila Taťána Štefánková

*Pro moje lektorky Nadju & Tamaru,
které si zamilovaly Ryana a Ivy
dříve než všichni ostatní*

Kingsley

NEW YORK CITY

Když se pod Dexterovou zafačovanou pěstí roztříštila okenice, ozval se téměř ohlušující řinkot.

„Zbláznil ses, chlape? Nešlo by to trochu tišeji?“ zasyčel jsem na něj, ale Dexter jen naznačil, abych držel klapačku, a rychle přelétl pohledem prázdný dvůr Bronxvillské střední školy.

Na rozlehlé betonové ploše, kterou zdobily vajgly a rozšlápnuté žvýkačky, však vedle přetékačících popelnic bylo vidět jen lavičky posprejované graffiti. Za námi tiše vrzaly ve větru kovové kroužky basketbalových košů a o několik ulic dál na sebe vztekla troubila dvě auta. Ozvěna toho zvuku doléhala až k nám. Potom se do obvyklých newyorských zvukových kulís, jež neutichaly ani v jednu hodinu ráno, vmísilo kovové chrastění drátěného plotu. Nevím, jak na tom byl Dex, ale já jsem zadržel dech, připravený tuhle akci kdykoli odpískat, jakmile spatřím i ten nejslabší modrý záblesk policejního auta nebo zaslechnu byť jen pípnutí jeho sirény.

Plot znovu zachrastil, pak následoval tvrdý dopad a vzápětí tlumené zaklení. „Do prdele! Kingu? Dexi? Kde sakra vězíte?“

Jak Dex, tak já jsme vydechli úlevou.

„Klídek, to je jen Chendler,“ pošepal mi Dex.

Zatímco mně jen trochu poklesla ramena, Dex se na mě široce usmál. To však vypadalo v zeleném světle značení nouzového východu pěkně strašidelně. Blondaté vlasy mu vykukovaly zpod basebalky, kterou si nasadil obráceně. Kapuce přetažená přes ni nořila jeho tvář do stínu, takže Dexovy obvykle tak světlé oči teď vypadaly skoro černé a zelené světlo nouzového východu propůjčovalo jeho pleti nezdravý nádech. Chyběla vlastně už jen kamera a mohli jsme klidně natáčet pokračování *Paranormálních jevů*.

„Co si ten chlap vlastně představuje, když se řekne, že se sejdem přesně o půlnoci?“ zeptal jsem se lehce našťavaně.

Dex jen pokrčil rameny a znovu prostrčil zabandážovanou pěst otvorem v rozbitém okně, aby vypáčil oprýskanou zástrčku. Počíнал si tak obratně, že to na mě málem udělalo dojem.

„Znáš přece Chena. Nejspíš zase chrněl. Raději ho sem přiveď, než si ještě zlomí vaz o vlastní hloupost.“

„Nebo to zabalíme, zajdeme do Taco Bell a na celou tu záležitost zapomeneme,“ navrhl jsem už potřetí za dnešní večer.

Protože, upřímně řečeno, v New Yorku panovalo ještě jaro a mně byla příšerná zima. K tomu jsem se cítil unavený i nabuzený zároveň a umíral jsem strachy, že nás chytí. V Taco Bell měli navíc dneska specialitu. Kdybych si mohl vybrat mezi žalobou za vloupání do státní střední školy a mastnou tortillou, moje volba by zcela jasně padla na mastný sáček.

Dex se jen zakřenil a zatlačil na okno. „Nikdo nemá rád otravný zbabělce, Kingsley. Přestaň si dělat do kalhot. Nejdřív to tady dotáhnem do konce. Prostě dovnitř, ven a hotovo.“

Dech se mi srážel a od úst mi stoupala pára. Někde v dáli zahoukala policejní siréna. Trhl jsem sebou, neboť za námi se ozvala

rána, jako by kdosi do něčeho vrazil. Chen zasténal. Dex povytáhl jedno obočí a zpražil mě tím svým vyzývavým a zároveň pohrdavým pohledem, který tak perfektně ovládal už ve čtyřech letech. Netuším, jak dokázal dostat obočí tak vysoko, ale jak tenkrát, tak i dnes to ve mně vyvolávalo přání praštit ho do té dokonalé tváře Jamese Deana pěstí.

„No tak,“ řekl. „Teď už se stejně nemůžeme zdekovat. Na to už je pozdě a ty víš moc dobře, proč tady jsme. Přece jsme se dohodli.“

„Dobře. Jak myslíš.“ Zafuněl jsem a otočil se k němu zády.

„Jsi náš King,“ dobíral si mě ještě.

Naštvaně jsem se vydal za roh, zatímco tmou se k nám přes školní dvůr belhala hubená postava kamaráda Chena.

„King?“ uslyšel jsem pochybovačný hlas.

„Ne, tvoje máma. Sakra, Chene, kde vězíš?“ odvětil jsem, chytil ho za límec a dovlekl k oknu, které už bylo dokořán.

Všechny ostatní okenní otvory byly osazené mřížemi, ale úklidová firma, jež před pár dny veškerá okna v komplexu školy myla, zapoměla tuhle jednu mříž namontovat zpátky. Dex nadšením div nevyletěl z kůže, když to okno objevil.

„Nemohl jsem vás najít,“ bědoval Chendler. „Myslel jsem, že máme sraz u bistra s tacos.“

„Tam jdeme potom.“

„A sakra. Fakt?“ zeptal se nevinně a upravil si na zádech batoh.

„Fakt, sakra,“ zopakoval jsem po něm.

Zelené světlo tabule označující nouzový východ osvětlovalo jeho piercingy. Levé obočí jimi měl prošpikované po celé délce. Zpod spodního rtu mu trčely dvě kovové ozdoby, takzvané snake bites, a slyšel jsem i nervózní cvakání, jak si klepal o zuby piercingem v jazyku. Při tom pohledu jsem ucítil tlak v místě jizvy

ve svém vlastním obočí. Byla od mého prvního a na mou duši i posledního piercingu, který jsem si kdy nechal od Chendlera vnutit.

„Tak půjдете konečně? Nebo se tu hodláte ještě chvíli muchlovat?“ V okně se objevila Dexova hlava zakrytá kapucí. Zesponu mu osvětlovala tvář baterka na mobilu, který držel v ruce, jako kdyby nám vyprávěl hororový příběh.

Vyměnili jsme si s Chenem pohled, potom se Chen zakřenil a poslal mi vzdušný polibek.

„Žárlíš, Dexi?“ zeptal se a při tom si zamotal černé, po ramena dlouhé vlasy do ledabylého drdolu.

Dex se evidentně bavil. „Jistě,“ zacvrlikal, než se zase ponořil do tmy za oknem. Kretén.

„Až po tobě,“ vybědl jsem Chena a udělal jsem mu stoličku z rukou. Nebylo to vysoko, ale Chen byl tak neuvěřitelně nespportovní, že mu musel někdo pomoci. Pak se ten drobný kluk nechal bez okolků vysadit nahoru a protáhl se oknem dovnitř.

Následoval jsem ho o několik vteřin později. Chytil jsem se za drolící se římsu, až se mi černá tetování na pažích napnula, a vytáhl jsem se na parapet. Pod vojenskými botami mi při tom skřípaly střepy. Ještě ve dřepu jsem se naposledy podíval zpátky a nasál do sebe ledový městský vzduch. Pode mnou ležel stále liduprázdný školní dvůr. Za pletivem oplocení a skupinkou několika stromů bujel noční uliční provoz. Všechno působilo úplně poklidně. Přesto jsem měl z celé téhle věci špatný pocit a nedokázal jsem ho setřást. To, co jsme tu měli za lubem, možná nebyla nejhoupější z našich akcí, v každém případě ale ta nejriskantnější.

„King! Pojď už konečně,“ zazněl zevnitř domu Dexterův netrpělivý hlas.

Spolkl jsem ten mizerný pocit a seskočil jsem do vstupní haly budovy školy. Zahalila mě tma. Kamarády jsem rozpoznal jen díky svítícím bodům baterek jejich mobilů. Po stěnách se rozléhal Chenův smích a vzápětí jsem uslyšel rychlé klapání kovové kuličky, jak už někdo třepal dózou se sprejem – Dex byl zřejmě na tuhle akci opravdu hodně natěšený.

A tak jsem také zapnul svítilnu na mobilu a následoval ty dva přes vstupní halu. Protože budova střední školy pocházela z dvacátých let minulého století, bylo schodiště vedoucí nahoru ke třídám ještě ze starého dřeva. Bral jsem schody po třech a přidržoval se přitom hladkého a studeného zábradlí. Cestou odhalovala svítilna mého mobilu na zdi umělecké výtvary studentů a do nosu mi stoupal zápach vosku na podlahy a čisticích prostředků.

Úklidová firma dokončila práce podle plánu přesně v jedenáct, takže bychom už na nikoho neměli narazit. Školní ochranka měla službu pouze ve dne – Bronxvillská střední škola se koneckonců honosila dobrým jménem. To se ale mělo dneškem změnit.

Tápal jsem za Dexem a Chenem a přidržoval se přitom rukou řady šatních skříněk. Ti dva na mě čekali opření zády o skřínky na tašky. Vtom něco tiše cvaklo a objevil se plamínek zapalovače, kterým si Chen zapaloval jointa. Když vydechl mým směrem, zavál ke mně nasládlý zápach.

„Sakra, Chene, típni to, jinak se zapnou požární hlásiče,“ zavřel jsem, ale Chen jen vyfoukl ještě víc kouře a odklepl popel na podlahu.

„Uvolni se, tohle má být přece zábava, ne?“

Zafuněl jsem. „Naposledy, když jsi tohle řekl, jsme málem skončili za katrem, protože jsi chtěl ukrást opici ze zoo,“ připomněl jsem mu.

Chen se uchechtl. „Ale zábava to byla.“

„Jsem si téměř jistý, že ta opice na to měla jiný názor.“

„Tak už pojďte,“ přerušil nás Dexter, vzal si Chenův batoh a hodil mi jeden sprej, který jsem obratně chytil. Všichni tři jsme pak poodstoupili a prohlíželi si skříňky před námi.

„Zvládneš to?“ ubezpečoval se Dexter.

Nejdřív jsem dózu se sprejem protřepal a pak jsem palcem odpíchl její víčko. Do nosu mě okamžitě udeřila ostrá vůně barvy a začalo mě svrbět v konečcích prstů. „No jasné,“ odvětil jsem, natáhl si přes nos černou masku zdobenou obrázkem neonově zelených úst a začal jsem stříkat barvu.

Výpary mi i tak pronikaly přes látku, ale jakmile jsem načrtl první linie, ustoupil celý okolní svět do pozadí a moje nervozita se vypařila stejně rychle jako neklidné svírání v žaludku. Vyprazdňoval jsem jednu dózu po druhé a Dex stojící vedle mi pomáhal vymalovávat obrysy. Chen se zatím opíral o zábradlí, kouřil a více či méně držel stráž. Uvolnil jsem svaly a prokřupal si obratle v zátylku. Cítil jsem, jak mi dóza v ruce zteplala a za chvíli po ní i druhá. Střídal jsem jednu za druhou, až se na stěně přede mnou brzy začaly prolínat neonově zelené, růžové, modré, červené i žluté čáry.

Dex si broukal nějakou melodii, myslím, že cosi od Bacha nebo Mozarta. Ten kluk byl praštěný, ale já jsem si nedokázal představit život bez něj. Co mi sahala paměť, neexistoval jsem bez Dexe a Dex zase beze mě. Naše matky spolu chodily na střední školu, my dva jsme se narodili během stejného týdne, navštěvovali jsme stejné pískoviště, stejnou školku i stejnou školu. Byli jsme prostě odjakživa spolu a to se nezmění, ani až za pár týdnů odmaturujeme. Oba už jsme dostali příslib od Columbijské univerzity. Chendler byl sice ještě na čekací listině, ale i kdyby

ho nevzali, jeho rodina měla dost peněz na to, aby mu hradila celoživotní nicnedělání. Přesto jsem ale předpokládal, že toho troubu nebudou ve své vile trpět věčně.

„Už to budeš mít?“ pronikl ke mně z přítmí Dexův hlas.

„Hned,“ odpověděl jsem, sehnul se a ještě zakončil nápis poslední kudrlinkou. Zbarvené prsty mi smrděly terpentýnem a po zádech mi stékal pot. Cítil jsem se ale tak napumpovaný adrenalinem, že bych nejraději pokračoval dál.

„Páni, chlape. To je mistrovské dílo,“ zamumlal Chendler a Dex uznale pískl, zatímco já jsem poodstoupil, abych na své graffiti lépe viděl.

Přede mnou se rozprostírala hlava lva – maskota Bronxvillské střední školy. Jeho hřívá se rozprostírala v jedovatě zelených, růžových a červených vírech po celé ploše šatních skříněk. Zvíře mělo rozevřenou tlamu, cenilo špičaté zuby a přitom požíralo muže, jehož podoba s ředitelem školy Jarvisem se nedala popřít. Pod tím stál nápis: *Eat the Rich*.

„Vypadá opravdu jako tvůj táta, Dextere.“ Chendler se smál a Dex se pobaveně křenil. Pak mě zezadu objal kolem krku a opřel si bradu o moje rameno.

„Už se těším na staroušův výraz, až to ráno uvidí. Určitě je ta barva voděodolná?“

„Jasně. V životě to nedostanou dolů,“ potvrdil jsem a naházел prázdné dózy do batohu, který ležel vedle Chena. Museli jsme všechno zase odnést, protože od ředitele se dalo čekat, že nechá ze sprejů sejmout otisky. Měli jsme obrovské štěstí, že škola nedisponovala bezpečnostními kamerami. Předpokládal jsem, že ode dneška jich tu pár přibude, ale to už nebyl můj problém. Za chvíli už stejně budeme pryč.

Ještě chvílku jsme na sebe nechali dílo působit. Pohlédl jsem při tom vedle na Dexe, který si opět přetáhl přes hlavu kapuci. Výraz jeho tváře se mi však vůbec nelíbil. Působil neklidně, jakoby dychtivě. Olízl si spodní ret – určitě něco kul.

„Nech to být,“ řekl jsem jen.

Dex zvedl obočí a zašilhal ke mně, aniž by při tom zvedl bradu z mého ramene. „Nevím, o čem to mluvíš,“ zaševelil.

Odfkl jsem si a dloubl ho loktem do žeber. „Ale ano, víš to moc dobře. Jdeme. Tenhle vzkaz každý pochopí a ředitel Jarvis... Hej, co to děláš? Vrať se! Dexi!“ Překvapeně jsem hleděl za kamarádem, který náhle vyrazil a teď sprintoval po schodech nahoru.

„Klídek, Kingu, hned jsem zpátky,“ volal ke mně dolů.

Chen vyfoukl nosem kouř. „On to prostě nemůže nechat být, co?“

Povzdychl jsem si. „Už by se přes to konečně měl přenést. Moji rodiče se také rozvedli a já nedělám takové cavyky.“

„Jo. Jenže tvůj táta nechrápal se svojí sekretářkou a neposlal pak tvoji mámu bez koruny na ulici, že?“ zeptal se, na to, jak byl zhulený, až překvapivě důvtipně.

„Ne, zdrhl do Kanady, ale kvůli tomu přece ještě nebudu...“

Vtom se ozvala rána. Okamžitě jsme zvedli hlavy a hleděli vzhůru do patra. Rány byly čím dál hlasitější.

„Myslím, že právě rozebírá na kousky tátovu kancelář,“ zašeptal Chen.

Zaklel jsem a v příštím okamžiku už jsme utíkali nahoru za Dexterem.

Kancelář ředitele Jarvise byla až v pátém patře, pod střechou, a pyšnila se okázalým výhledem na Manhattan. Tmavé mahagonové dveře byly otevřené dokořán, a když jsem zdolával

poslední schody, vyletěla z nich encyklopedie a pleskla hlasitě na podlahu. Následoval rachot, který zněl, jako kdyby Dex povalil celý knižní regál.

„Dextře, co to tam tropíš?“ vyštěkl jsem na něj, ale vzápětí jsem se musel přikřicit, protože kolem mě proletělo několik šanonů.

Dexter stál uprostřed místnosti jako nějaký blondatý anděl pomsty a ničil otcovu kancelář.

„Jako co to asi vypadá? Demoluju tuhle zatracenou kancelář. Dělá se mi z ní špatně. Všechno to tady smrdí penězi. Vždyť se podívej! Co to jako má být?“ Zvedl ze stolu pero a pokrčil odporem nos.

„Pero?“ navrhl evidentně zmatený Chen.

„Ta věc je čiré zlato! Ten chlap má zlaté pero, ale mámě nechal po dvaceti pěti letech jejich podělanýho manželství ani cent, zato dneska koupil tý svojí nový náně novou skříň jen na kabelky! Málem jsem ráno vyzvracel snídani, a když vidím tohle, není mi o moc líp...“

Dex si odplivl a mně se plnou silou vrátil ten neklidný pocit. Věděl jsem, že jít sem nebyl moudrý nápad. Od rozvodu rodičů už Dexter nebyl sám sebou. Svého otce nemohl nikdy příliš vystát, ale teď jsem si o svého kamaráda pomalu začínal dělat starosti. Ten bezstarostný úsměv, který obyčejně nasazoval, když balil holky, totiž mezitím ustoupil cynickému, přátelský neklidnému. A měl jsem dojem, že se dlouho pořádně nevyspal ani nenajedl. Už týdný přespával u mě nebo u Chena. Nevadilo mi to, ale věděl jsem, že se jen snaží vyhýbat svému otci a jeho nové ženě. S otcem už na sebe prakticky jen řvali. Dex se mezitím stal naprostým šampiónem v ulévání ze školy, až nakonec učinil prohlášení, že má v plánu provést otci vrcholný kousek.

Zvedl fotbalový pohár, rozmáchl se a praštil jím do okna.

„A do pr...“ Moje klení zaniklo v řinkotu skla, poté, co pohár tabuli roztříštil a místností létaly střepy.

„... dele!“ dokončil Chendler moji nadávku, zatímco Dex už protřepával dózu se sprejem a stříkal něco na starožitný psací stůl.

Zatraceně! Tušil jsem, že nezůstane u několika čmáranic na stěnách. Udělal jsem tedy to, co by udělal každý dobrý kamarád. Vytrhl jsem mu plechovku z ruky a zařval jsem na něj: „Poslyš, nezbláznil ses?“

„Už budu hotový. Musím už jen zapálit ty diplo—“

„Ne! Nemusíš! To už stačilo, Dexi. Jdeme.“

Rozbitými okenními tabulemi hučel dovnitř ledový vítr.

„A co uděláš? Odtáhneš mě odsud násilím?“ Dex si znovu olízl spodní ret a na tváři se mu objevil křivý úsměv.

Nehnul jsem ani brvou. „Pokud to bude nutné, tak ano.“

Zacukalo mu v levém oku. To mi stačilo, abych pochopil, na kterou stranu se mi chystá zdrhnout. Vyřítel jsem se bleskurychle dopředu, čapl ho za paži, prudce mu ji zakroutil za záda a přitiskl mu hlavu na posprejovaný psací stůl. Když se ta jeho tvrdohlavá palice potkala se dřevem, pořádně to zadunělo.

„Tak jo, to už by stačilo, Dextře. Pěkně zamávej a jdeme.“

„Do prdele, Kingu, klídek, pusť mě,“ hekal můj kamarád, ale já jsem nebyl ani padlý na hlavu, ani... Ne, to už stačilo. Jednoduše jsem nebyl dost hloupý na to, abych mu nalítl, a proto jsem své sevření ještě zesílil a táhl ho ven ze zdemolované kanceláře.

„Pusť mě, Kingsley!“ ječel a snažil se mě kopnout.

Naštěstí byl Chen natolik duchapřítomný, že ho chytil za nohy, a tak jsme spolu za chvíli odnášeli řvoucího kamaráda dolů po schodech.

„Uáá,“ řval Dex, zatímco my dva jsme funěli pod jeho vahou, a prudce sebou trhal. Na vteřinku jsem zvažoval, jestli by nebylo nejlepší hodit ho rovnou dolů přes zábradlí schodiště, když vtom sebou Dex najednou přestal mlít a odfoukl si rezignovaně z čela pramen blondatých vlasů.

„Dobře, tohle už je hloupé. Můžete mě pustit,“ bručel.

Vyměnili jsme si s Chenem pohled.

„Takže hloupé je to až teď?“ zeptal se Chen.

„Jsi si jistý?“ ubezpečoval jsem se já.

„Jsem,“ odvětil Dex.

„Zaplať pánbůh, každou chvíli už by mi ruplo v zádech,“ hekl Chen a pustil Dexovy nohy jednoduše na zem. A protože si to Dex zasloužil, pokrčil jsem rameny a udělal jsem to samé.

Dex vytřeštil oči, když tvrdě dopadl na zem. „Pitomci!“ nadával sténavě. Přidřepł jsem si k němu a dal jsem mu navíc ještě láskyplný pohlavek.

„Tohle nebylo dobré, Dexi. Už to nikdy nedělej. Jinak tě i se všemi těmi průšvihy nechám prostě být. Jestli ředitel zjistí, že za tím jsi ty, budeš mít ještě větší peklo než doteď.“

Zacukaly mu koutky. „Co ten mi může udělat? Vyhodit mě na ulici? Zažalovat? Vyhodit z vlastní školy? To by bylo trapné dokonce i jemu.“

„Mohl by ti sebrat peníze na univerzitu. A co pak? Tak už se uklidni. Chlape, vždyť jsme všechno tak pěkně naplánovali. Nestojí to za to. Už jen chvíli a budeme jen ty, Chen, já a Columbijská univerzita. Zhluboka dýchej a počítej do deseti.“ Zněl jsem v tu chvíli jako jeho terapeut.

Dex na mě chvíli zíral. V tmavých očích se mu stále ještě zračil vztek, ale už pomalu slábl. Začal zhluboka dýchat. Dýchal jsem

automaticky s ním, přesně tak, jak nás to naučil Dexův terapeut na sezení při terapii zvládání vzteku.

„Máš pravdu,“ procedil nakonec mezi zuby.

Usmál jsem se. „Samozřejmě, že mám pravdu. Já jsem z nás tří ten chytrý a pohledný, už jsi zapomněl?“

„S tím by se dalo polemizovat.“

„Ne, nedalo.“

„King je hezcí. Holky z posledního ročníku mu dokonce založily fanklub.“ Chen se uchechtl a Dex protočil panenky. Já jsem mu nastavil ruku. Plácl si se mnou a nechal si pomoci při vstávání.

„Takže konečně na tacos...“, začal jsem, když vtom mě vylekal jakýsi zvuk. Nejspíš pronikl dovnitř rozbitým oknem v kanceláři, protože všechna okna tu jinak byla zvukotěsná.

Zvedl jsem prudce hlavu a srdeční tep mi zrychlil na sto osmdesát. „Slyšíte to taky?“ zeptal jsem se tiše.

„Co?“ zeptal se Chen. Dex si mezitím stoupl vedle mě a také napjatě naslouchal.

Zvuk sílil a... blížil se. Byli to...

„Poldové!“ vyhrkl jsem. Na čele se mi vyrojily kapičky potu. „Někdo asi slyšel ten rámus nebo si všiml rozbitého okna.“ Nechtěl jsem, aby to vyznělo jako výčitka, ale přesně tak to znělo.

Dex na mě vrhl vztekly pohled a vzápětí se rozběhl k nejbližšímu oknu. „Třeba nejedou... Dobře, opravdu jsou to poldové a jedou sem. Takže odedř platí plán C.“

„My jsme měli nějaké plány?“ zeptal se Chen s narůstající panikou v hlase.

„Dex nějaké měl,“ zabručel jsem.

„A jak zněl plán C?“

„Zdrháme.“

Podívali jsme se na sebe. Následovalo jedno dvě mrknutí a všichni jsme se naráz rozběhli. Srdce mi bušilo silnými údery, když jsme se hnali po schodech dolů. Teď už se ani jeden z nás nenamáhal rozsvítit baterku na mobilu, takže tu byla zatracená tma. Zakopl jsem o poslední schod, v příštím okamžiku jsem ale ucítil Dexovy ruce, které mě zezadu uchopily a vytáhly zpátky na nohy.

„Díky, kámo,“ supěl jsem.

„Není zač.“

Okno ve vstupní hale bylo ještě otevřené a dovnitř jím pronikal paprsek světla pouliční svítilny. Běželi jsme k němu, jen Chen zůstal stát na podestě schodů, zatímco houkání sirény bylo čím dál hlasitější.

„Chendlere, pohni! Musíme odsud pryč!“ volal jsem na něj.

„Lidi, myslím, že jsem nechal u skříněk batoh,“ zaúpěl vysokým hlasem plným paniky.

„Cože?“ vyhrkli jsme s Dexem zároveň.

Chen zasténal. „Můj batoh zůstal nahoře. V tom spěchu jsem ho tam nechal ležet. Já... vrátím se tam a přinesu ho,“ řekl tiše, ale přitom se ani nepohnul.

Ačkoli nebylo skoro nic vidět, vyměnili jsme si s Dexem pohled. Bylo mi jasné, že nás oba napadlo to samé. Na to, aby vyběhl a zase seběhl schody, by Chen potřeboval příliš mnoho času. Jenže s batohem bychom tu zanechali i přiznání. Chenův batoh znali na Bronxvillské střední škole všichni, protože na něj nechal něco načmárat každého, koho potkal. Zdobily ho desítky podpisů, praštěné malůvky, a dokonce na něm bylo i několik taháků. Chenův batoh byl vlastně proslulý po celé škole. Pokud by ho našli u graffiti nahoře, okamžitě by jim bylo jasné, kdo je

do téhle akce namočený, protože Chendler zásadně nepodnikal nic bez Dextera nebo beze mě.

„Já...“ spustil jsem, ale zase jsem zmlkl, protože Dex se mezitím otočil a běžel zpátky. „Dexi, co to děláš?“ zasyčel jsem.

„Přinesu ten batoh. Tohle je moje vina. Sejdeme se v bistru.“

Viděl jsem jen matně, jak stín jeho siluety zmizel v horním patře. Chen vedle mě tiše bědoval. Štípl jsem se pořádně do hřbetu nosu a zhluboka jsem se nadechl, než jsem se skrčil do dřepu.

„Přestaň už kňučet,“ řekl jsem rozhodně. „Dex si poradí. Vstávej, Chene.“ Udělal jsem mu z rukou zlodějskou stoličku a pomohl mu nahoru. Vzápětí jsem uslyšel plesknutí – přistál ve dvoře jako mokrý pytel. Obratně jsem se také vytáhl nahoru, ale zůstal jsem tam přikrčený na římse a napjatě jsem čekal, až zaslechnu i Dexovy kroky. V duchu jsem se pokoušel odhadnout jeho rychlost. Vlastně už by měl být každou chvíli zpátky. Dex hrál ve fotbalovém týmu – ten kluk běhal jako střela.

„Kingsley, co tam děláš?“

„Čekám na Dextera.“

„Zbláznil ses? Za chvíli jsou tu poldové.“

Pohlédl jsem nervózně směrem k ulici a skutečně – před drátěným plotem už blikalo ostré modré světlo. Bylo slyšet bouchání dveří aut, tlumené brumlání a šumění vysílaček. Pokud Dex okamžitě nedorazí, už se nedostane včas ven.

Do háje. Sklouzl jsem z římsy zase zpátky dovnitř.

„Kingu?“ vyštěkl na mě z venku Chen.

„Zmiz, já Dexovi pomůžu!“ vyhrkl jsem.

Chen nasál ostře vzduch. „Nebud' blázen. Dex je synem ředitele. Jeho nanejvýš klepnou přes prsty. Ale my dva z toho nevyklouzneme tak snadno.“

Dvůr už křižovala světla z baterek, a tak jsme se přikrčili. Pod botami mi zaskřípaly střepy. Hrudní koš se mi stahoval obavou – Dex stále ještě nedorazil. Něco tu nesedělo.

„Dex je náš kamarád,“ odporoval jsem. „Nemůžu ho nechat ve štychu.“

„Nebud' takovej podělanej idealista. On...“

Ale já jsem si ho už nevšímal. Místo toho jsem sprintoval zpátky do vstupní haly. Tam jsem vytáhl telefon a znovu zapnul svítilnu. Policisté už určitě vešli dovnitř hlavním vchodem. Pokud bychom získali trochu času, možná bychom mohli zmizet jedním z otevřených oken na toaletách v druhém patře. Ta nebyla zamřížovaná, protože se dala otevřít pouze zevnitř. Ale jak to zařídit?

Podíval jsem se ke vchodovým dveřím, kde byl umístěn detektor kovu, kterým jsme každé ráno procházeli. Vedle něj stál stůl a jedna osiřelá židle pro ochranku. Dobře, nebylo to nic moc, ale lepší než nic. Rozběhl jsem se, popadl jsem stůl a přesunul ho před dveře, za kterými už byly slyšet hlasy. Rychle jsem vypnul palcem svítilnu na mobilu. Ve stejný okamžik se nade mnou ozvaly kroky. Co jen tam nahoře tak dlouho dělá? S napjatými svaly jsem vyrazil po schodech nahoru, kde jsem vrazil rovnou do Dexe.

„King, co...?“

„Pššt,“ skočil jsem mu do řeči. „Už jsou tady poldové.“ Chytil jsem ho za límec a táhl ho chodbou. Hned nato zaznělo halou praskání, jak dveře narazily do stolu. Volání bylo stále hlasitější.

Dex se prudce nadechl. „Co budeme dělat?“

„Plán D.“

„Nemáme plán D.“

„Teď už ano. Utečeme přes záchody!“

Dex přikývl.

Otočili jsme se a rozběhli se liduprázdnou chodbou k toaletám. Modlil jsem se, aby nebyly zamčené. Dex tam dorazil jako první, stiskl kliku – a k mé nevýslovné úlevě se dveře otevřely. V příštím okamžiku už jsme uslyšeli prásknutí a hlasy policistů zněly, jako kdyby se jim podařilo dostat dovnitř. Honem jsme za sebou zavřeli a Dex zapnul svítilnu na mobilu.

„Sakra, jsme na dámských,“ zamumlal.

Přes napjatou situaci jsem se na něj pobaveně zašklebil. „To snad vadí?“

„Pokud nás načapou, jak se snažíme zdrhnout přes holčičí záchody? Sakra – ano. Je to trapas.“

„Tvoje problémy bych chtěl mít,“ odvětil jsem posměšně.

Jen se tiše zasmál sám sobě a pustil se do otevírání starého vytahovacího okna. To se vysunulo jen o kousek, přesto mi ledový průvan odvál pramen vlasů.

Dex přidušeně zaklel: „Dál to nejde. Co uděláme teď? Rozbijem ho?“

„To by nadělalo příliš hluku. Pusť mě k tomu.“

Vtom k nám přes dveře dolehl hlas z chodby: „Okamžik, podívám se ještě sem. Jdi zatím nahoru.“

Vyměnili jsme si pohled plný paniky. Bleskurychle jsem zhasl světlo a strčil Dexe do poslední kabinky.

„Dělej!“

„Počkej, musím ještě dát dolů víko.“

Hekticky a s divoce tlukoucím srdcem jsme oba vyskočili na víko toalety. Zvládli jsme to jen díky několika skoro až gymnastickým výkonům, o nichž jsem ani netušil, že jich jsme schopní. Dex se opřel o jednu stěnu, já o druhou a hned nato se rozletěly dveře a místnost rozřízl paprsek světla. Instinktivně jsem zadržel

dech, zato Dex mi funěl přímo na zátylek. Dech měl mokrý a horký a na tváři mě lechtaly jeho vlasy.

Světelný paprsek pátral po bílých kachlích a něco v mém mozku se zřejmě porouchalo, protože jsem musel skoro až obdivně konstatovat, jak pěkně čisté jsou holčičí záchody oproti našim. Dokonce to tu čistě i vonělo.

Po chvíli se otevřely dveře jedné z kabiněk. Dex sebou trhl a vzápětí jsme se na sebe plni obav podívali. Už jsem zvažoval, jestli by nám to spolkli, kdybychom tvrdili, že nás tady zamkly školní mlátičky, které nás šikanují, ale hned jsem ten nápad zase zavrhl, protože jestli tu někdo vypadal jako mlátička, tak především my. Další dveře hlasitě práskly o stěnu. Napjal jsem veškeré svaly, připravený jednoduše začít zdrhat, když vtom se ozvalo zurčení, následované úlevným povzdechem.

Zmateně jsme na sebe pohlédli. Copak ten policajt právě čůral?

Potom se ozvalo zasténání a krátce nato se od stěn odrazilo hlasité prdnutí. Ta situace byla tak neskutečná, že se Dex bezhlesně rozesmál. Tolik se při tom třásl, že jsme málem spadli ze záchodového prkýnka. Pak policajt zafuněl a zapnul si zip u kalhot. Když vycházel z kabinky, slyšeli jsme, jak mu vrzají boty.

„Tady nic není! Našels něco ty?“ volal na chodbu.

Dveře za ním zapadly a Dex s úlevou vydechl. „Fakt ten polda právě čůral na holčičích záchodech?“ zeptal se mě tiše.

„Přesně tak. A zapomněl spláchnout,“ dodal jsem.

„A umýt si ruce. Čuně,“ zamumlal Dex.

Podívali jsme se na sebe, a jakmile u obou opadlo napětí ve svalech, oba zároveň jsme vyprskli smíchy.

„Tak pojď, mizíme odsud,“ smál jsem se a seskočil jsem z prkýnka.

Dex mě následoval. Cítil jsem ho těsně za sebou, když jsem pomalu otevíral dveře. Ačkoli byla celá ta situace pěkně podělaná, uklidňovalo mě, že je nablízku. Že ho mám na dosah a vidím, i když jen koutkem oka, že je v pořádku. Dex v tu chvíli zase vytáhl mobil a svítil mi na cestu, aniž jsem si o to musel říct. Bylo to tu zase. My dva. Fungující jako dvě do sebe perfektně zapadající ozubená kola. A těmi budeme i nadále. Dostaneme se odsud, jen teď nesmím být lehkovážný nebo ztratit nervy.

Dýchal jsem zhluboka a soustředěně a pak jsem znovu přistoupil k oknu. Bylo to typické vysouvací okno newyorské staré zástavby. Zabral jsem za rám, ale okno se uprostřed cesty zaseklo. Nebylo zamčené, jen se zaklínilo. Nejspíš ho Dex v panice vysunul šikmo. Zkusil jsem to ještě jednou, ale marně. Ke všemu bylo dřevěné osazení celé zkroucené. Tohle okno zcela jistě už dlouho nikdo nepoužíval.

Takže jinak. Naznačil jsem Dexterovi, aby mi posvítil dolů, prohlédl jsem si místo, kde bylo okno zaklíněné, napjal svaly a vši silou jsem zatahl, až okno za velkého lomozu sjelo dolů a div mi nerozdrtilo prsty. Rukou mi projela ostrá bolest. Zasupěl jsem.

„Co se děje?“ šeptal Dex, zatímco já jsem zatínal pulzující prsty v pěst. Alespoň jsem s nimi ještě mohl hýbat, ale odněkud mi tekla krev. Nejspíš z odřených kloubů.

„Už je to dobrý. Jdeme na to,“ dostal jsem ze sebe, strčil jsem bolavé prsty pod okno a páčil ho znovu nahoru.

Tentokrát se otevřelo úplně. Podívali jsme se dolů na šedý, tvrdý beton. Byli jsme sice jen v druhém patře, jenže to se zřejmě nacházelo výš, než jsme předpokládali. Ale dostat se dolů se

nezdálo být nemožné. Dex díky pravidelnému tréninku v lehké atletice dobře skákal a já sám jsem se občas věnoval parkuru, takže jsem nebyl naprosto neschopný, co se skákání týče. Přinejmenším jsem věděl, jak se při dopadu odkutálet. O pár modřin víc nebo méně tu už nehrálo roli.

„Do toho, Dexi. Pomůžu ti,“ zamumlal jsem.

Můj kamarád se na mě podíval. „Jdi první.“

„Padej ven, Dexi!“ obořil jsem se na něj.

Semkl rty a vzápětí mě mocným chmatem chytil za zátylek. Přitiskl krátce, ale silně čelo na to mé. „Díky,“ zachraptěl.

„Nemáš zač,“ odvětil jsem.

Pustil mě, hodil si batoh na ramena a vyšplhal ven, ale vzápětí pod ním zapraskalo staré dřevo a on z okna sklouzl. Popadl jsem ho bleskurychle za límec a pevně jsem ho držel, dokud znovu nenašel rovnováhu. Potom se otočil, chytil se rukama za římsu a zhoupł se dolů. Svaly se mu třáslý námahou, když tápal nohama po zdi po vhodné opěře, zatímco já jsem ho pro jistotu dál držel. Rám znovu zapraskal, ale naštěstí se nerozlomil.

„V pohodě. Můžeš mě pustit,“ řekl přiškrceným hlasem.

Pustil jsem ho a on chvíli nato dopadl sice tvrdě, ale zato celý na zem.

„Dobry?“

„Vyvrtnul jsem si nohu. Ale to nic. Teď ty,“ volal tiše nahoru.

„Dobře,“ spustil jsem, ale vtom se rozletěly dveře.

Když klika narazila do stěny, znělo to jako ohlušující výstřel. Málem jsem z toho dostal infarkt. Prudce jsem se otočil.

„Říkala jsem si, že jsem tady něco slyšela. Ani se nehni, kamarádíčku,“ zařvala na mě policistka a vzápětí mě oslepil kužel ostrého světla. Zornice se mi okamžitě stáhly řezavou bolestí.

Už někdy někdo zůstal stát, když na něj takhle řval policista? Křičela každopádně dál, zatímco jsem se chytil římsy a vytáhl se nahoru. Stihl jsem protáhnout oknem jednu nohu, než mě zezadu tvrdě chňapla, stáhla zpátky do místnosti a přimáčkla k podlaze.

„Kingu!“ křičel zdola Dex.

„Utíkej,“ křičel jsem zpátky. V ten samý okamžik jsem uslyšel, jak se na dívčí toalety vrátil ještě jeden policista – nejspíš ten samý, co tu byl už předtím.

„Jednoho máme. Venku je ještě jeden,“ volala policistka a přitom jsem cítil, jak mi přikládají na zápěstí pouta, ačkoli jsem se vůbec nebránil. Jenže tohle byl New York, tady se s nikým moc nepárali.

Prohlížel jsem si tmavý obrys vlastní tváře na světlých, popraskaných kachličkách, které se pomalu zamlžovaly mým hektickým dechem.

Pak něco cvaklo – to zaklapla pouta. A v tu chvíli jsem si doopravdy přál, abychom byli šli jenom na tacos.

Kingsley

Něco dobrého na té situaci přece jen bylo: vězeňské jídlo se zdálo lepší, než bych čekal. Dobře, přiznávám, nebyl jsem přímo v base, ale jen na policejním okrsku. Jedl jsem sendviče společně s Bradym, detektivem, co mě dostal na starost. Ale mohlo to dopadnout i hůř, ačkoli jsem se právě cítil stejně špatně jako tenkrát, když se se mnou rozešla Macie Stanfordová. Přes Snapchat. To byly zlé časy.

Tenhle večer však předčil dokonce i ten masakr na Snapchatu, jak tu událost pokřtil Dex. Sice jsem se snažil navenek nepanikařit, ale záda jsem měl mokrá potem, zatímco se mi myšlenky točily v kruhu. Můj mozek při tom dělal zvláštní věci: měl jsem pocit, že všechno kolem zpomalilo, a já jsem registroval jen nedůležité detaily, jako kdyby se moje hlava snažila zachránit za každou cenu před usmažením tím, že se zaměří na cokoli jiného než na aktuální problém.

Nejdřív tu byl detektiv Brady, který sepsal moje odpovědi na otázky, jež zněly jednoslabičně. Předmaturitní žert nebyl důvodem pro vazbu. Vloupání bohužel ano. Stejně jako zdemolovaná kancelář. Jediné, co mi teď mohlo zachránit zadek, byla moje neplnoletost. Pokud mě ovšem nechá na živu máma, na což bych

příliš nesázal. Když jí detektiv Brady zavolal, byl její řev slyšet po celém okrsku. Tenhle večer tedy bude ještě o dost bolestivější a v nejhorším případě skončí vraždou. Do háje. Z těch představ mi zvlhly dlaně.

Na Bradyho pleši se odráželo stropní světlo, viděl jsem tam dokonce i sám sebe. Na psacím stole stál rámeček s fotkou zobrazující dvě děti a ženu, připomínající Oprah. Tedy ta žena, ne ty děti. Ale na Bradyho prsteníčku zůstala po prstenu jen bílá stopa. Byl rozvedený? Vdovec?

Kromě toho chyběl přímo přede mnou kousek okraje stolu. Jako kdyby se do něj někdo zakousl a kus toho mastného dřeva jednoduše pozřel. A na spodní straně desky byla přilepená modrá žvýkačka. Ta věc byla tvrdá a jednoznačně vysušená. Tu bych sotva sloupl. Věděl jsem to z vlastní zkušenosti. Kdykoli jsem během posledních let seděl po škole, trávil jsem čas seškrabáváním žvýkaček ze spodků školních lavic.

Brady dával přednost tužkám tvrdosti 2B, pěkně srovnaným v hrnku s potiskem ze Star Wars, ze kterého ale trčela i růžová propiska s jednorožcem. K tomu se Brady hodně smál. Nejspíš mě tím chtěl uklidnit. Odhaloval při tom zlatý řezák. Jestlipak bych v něm také spatřil svůj odraz, kdybych se naklonil trochu do...? Hopla, udělal jsem to.

Zakousl jsem se do sendviče, ale chleba byl hrudkovitý a salát v něm rozbředlý. Opět jsem ho tedy odložil a zavřel oči, protože mě hrozně pálily. Jen na chvíli. Tohle tady bylo totiž to nejhorší, co se mohlo stát. A já jsem tu teď seděl a přemýšlel, jestli se můj obraz neodráží ve zlatém zubu policisty...

Ale co jsem mohl udělat, abych tomuhle předešel? Co? Nejspíš jsem měl mít Dexe lépe pod kontrolou. Což nebylo právě

jednoduché. Prostě jsme měli dnes večer zůstat doma. Zhlédnout pár nových seriálů na Netflixu. Třeba jsme si klidně mohli dát něco s mluvícími psy. A místo toho jsem teď byl jednou rukou připoutaný k židli, druhou ulepenou od majonézy a předstíral, jako že naslouchám Bradyho nepřetržitému žvanění. Moment – asi bych už měl zase jednou přikývnout.

Zvedl jsem hlavu a přikývl jsem.

Brady spokojeně zachrochtal a hrábl prsty do vzduchu. „Jo, a šéf tvrdil, že mě může povýšit, jen pokud budu víc aktivní mimo kancelář, jako můj kolega Stevens. Ale jak se mám dostat ven na ulici, když se tady topím v papírech? Stevens všechno přesouvá na mě a jezdí si vesele na svoje hlídky, kasíruje příplatky a já zatím píšu stou zprávu o ukradených kabelkách Gucci.“

Odmlčel se a také se zakousl do sendviče, zatímco já jsem si míchal propiskou kávu. Znovu jsem přikývl, ačkoli jsem z toho, o čem mluvil, nechápal ani ň.

„Nemáte to lehké,“ podotkl jsem přesto účastně a Brady, který se podle jmenovky na stole správně jmenoval Bradley Cooper – to jako vážně? – si přejel dlaní po pleši a sám sobě přikývl.

„To nemám. Rád bych se aktivně zapojil do práce na ulici, ale než všechny ty prkotiny konečně dodělám, je po službě a můžu jít tak akorát domů. To nejnapínavější, co se dneska stalo, byl výpadek kávovaru, který vyvolal paniku v celém patře.“

Dunivě se rozchechtal a já jsem se mírně pousmál a trochu jsem se té opravdu mizerné kávy napil. Mezitím už odbila druhá ranní hodina a mě bolela záda.

„Jsi unavený, chlapče?“

„Byl to dlouhý den,“ odvětil jsem upřímně a Brady souhlasně zamručel.

„Proč děláš takovou pitomost a demoluješ vlastní školu? Máš štěstí, že ti je teprve sedmnáct, jinak bys neseděl u mě, ale v cele spolu s ostatními ztroskotanci. Ty jsi přece chytrý kluk, alespoň tak na mě působíš. Proč kvůli něčemu takovému riskuješ svoji budoucnost? Věř mi, nestojí to za to. Pomoz sám sobě a řekni mi, kdo ještě se tam s tebou vloupal, jinak všechno zůstane na tobě a o to tvrdší trest ti vyměří.“

Na rtech mi pohrával smutný úsměv. Brady byl sympatický, ale bylo mi jasné, že tady hraje roli hodného policisty, aby mě přiměl mluvit. Jenže to se mu nepodaří. Nic a nikdo by mě nepřiměl prásknout Dexe nebo Chena. Zůstanu u své jednoslabičné výpovědi. Nemají proti mně v ruce nic než domněnky. A to se nezmění ani ve chvíli, kdy mě vyzvedne máma. Ačkoli, na rovinu, větší bobky jsem měl z její reakce než z té ředitele Jarvise. Ten mě nanejvýš vyhodí ze školy, zato svému synovi by udělal ze života peklo. Ještě větší, než už ho beztak Dex měl. A to bych nedopustil za žádné polehčující okolnosti na světě. Maturitu už jsem měl v podstatě v kapse. I kdybych teď vyletěl, stále by ještě připadala v úvahu Columbijská univerzita. Pořád jsme měli ještě šanci. Ještě jsme mohli mít dokonalý život podle dokonalého plánu. Columbijská univerzita, sdílené bydlení, studium, svoboda. Pokud teď budu držet klapáčku.

Klidněji, než jsem se ve skutečnosti cítil, jsem se podrobil Bradyho pozornému pohledu, pak jsem dojedl sendvič, utřel si prsty do ubrousku a natáhl krk, abych viděl chodbu za sebou.

Na stanici panoval nervy drásající ruch. Odevšad bylo slyšet telefony, po chodbách pobíhali sem a tam policisté a vzduch byl protkaný pachem potu, kávy a také citrónovou vůní čisticího prostředku, který měl to všechno nejspíš překrýt. U jednoho

stolu šikmo naproti, kde se nejspíš řešily drobné delikty, seděla vyšňořená dívka. Vypadala úplně vyřízená a měla rozmazanou řasenku. Přesto na mě šibalsky mrkla, když se naše pohledy střetly. Ve tváři měla modřiny a já jsem raději nechťel vědět, odkud pocházejí. Abych nemusel dál civět do jejího zdemolovaného obličejce s natrženým rtem a zúženými zornicemi, raději jsem znovu zavřel oči, které mě pálily čím dál víc. Sakra, byl jsem utahaný jako pes.

A opravdu jsem si na okamžik zdříml, než mě hlasitý šelest přinutil oči zase otevřít. Detektiv Brady listoval v nějakém časopisu. Jako kdyby mi tím chtěl poskytnout trochu soukromí, ačkoli se ode mě nevzdálil ani o píd'. Ten plátek se jmenoval Royal It a na titulní stránce byla vyfocená dívka, která mi svými dlouhými černými vlasy, perleťovou pletí a rudými rty připomínala Sněhurku. Tady se nejspíš někdo vyřádil s Photoshopem. Žádný normální člověk nemůže být tak krásný. Pózovala se šikmo nasazenou korunkou a dívala se zpoza těžkých řas přímo do kamery. Pod obrázkem stálo:

PRINCEZNA EVANGELÍNA Z NOVÉHO SKOTSKA

SLAVÍ PŘÍŠTÍ TÝDEN SLADKÝCH 16

Seznam hostů, outfit jejího mopse

sira Henryho a další na straně 14

Ucítil jsem v ústech hořkou pachut' a odfrkl jsem si znechucením, jehož hloubka překvapila i mě samého.

Detektiv Brady na mě přes okraj toho bulvárního plátku pohlédl a křivě se usmál. „Hezká holka, co? Mojí dceři visí v pokoji její plákyty.“

„Nemám ponětí. Celý ten rozruch kolem monarchie jde tak nějak mimo mě,“ odvětil jsem stručně.

Brady ke mně kvůli tomu kousavému tónu překvapeně vzhlédl, když vtom se za dveřmi ozval hřmotný hlas:

„*Eres tonto o le tiras piedras a los aviones?* Praštil tě někdo do hlavy, nebo máš IQ houpacího koně? Jak že nemůžu dovnitř? Sedí tam můj kluk. Já si ho teď odvedu domů a vy mi v tom nebudete bránit!“

Prudce jsem se napřímil na židli a otočil hlavu směrem ke dveřím.

Detektiv Brady pohlédl ode dveří ke mně: „Ta patří k tobě?“

„Zní jako moje máma,“ přitakal jsem, ne bez určité hrdosti, zvláště když jsem slyšel, jak si venku podává policisty.

Brady si povzdychl, vstal ze své vrzavé židle a vytáhl z kapsy svazek klíčů. „Chápu. Teď tě odpoutám. Žádné vylomeniny, jasné? Měl jsem pěkný večer a rád bych odjel domů v dobré náladě.“

„Budu ztělesněné nevinátko,“ sliboval jsem, zatímco jsem si s úlevou třel zápěstí, aby se mi zase trochu rozproudila krev v rukou. Na obou jsem měl nateklé klouby a v místech rozpuštěné kůže se už krev srážela do strupů a nepříjemně to tahalo. Energicky jsem vstal a zasalutoval ironicky směrem k ostatním policistům: „Dámy a pánové, bylo mi ctí, ale upřímně doufám, že už se neuvídíme.“ Pak jsem následoval Bradyho rozlehlou kanceláří směrem ke vstupním prostorám služebny, kde moje máma stále ještě hlasitě uzemňovala policisty.

Teprve když se rozletěly dveře, divoký vodopád španělských nadávek ustal. Máma zvedla hlavu a naše pohledy se střetly. Vypadala unaveně, na sobě měla dosud uniformu zdravotní sestry a černé vlasy jí padaly do obličeje.

Měli jsme oba stejný zarputilý výraz, ten samý čtverácký oblouk obočí a také rovný nos. Jen ty světle hnědé oči jsem zdědil po tátovi. Máma o nich vždy říkala *myiel i luz de estellas*, tedy med a hvězdná záře.

„*Hijo*,“ vyhrkla a v příštím okamžiku už se řítila kolem užaslých policistů a přitahovala si mě do pevného objetí, ačkoli jsem byl minimálně o hlavu vyšší než ona.

„Ahoj mami,“ zamumlal jsem, nasál do sebe tu důvěrnou vůni mýdla a šalvěje a také jsem ji pevně objal.

Věděl jsem, že mít rád svoji mámu není cool, ale já ji rád měl. Byla mým trapným, veselým, divoce španělsky nadávajícím přístavem. V neděli jsme si vždy udělali *quesadillas*, ve čtvrtek jsme se spolu dívali na reality show a ke čtrnáctým narozeninám mi darovala balíček kondomů a jointa. Toho jointa pak sama vykouřila a přitom mě zasvěcovala do světa dospělých. To bylo sice jednou jedinkrát, co jsem ji viděl kouřit, ale také naposled, co jsem si pohrával s myšlenkou, že nebudu nikdy používat ochranu. Máma byla hlučná, spolehlivá a, alespoň z mého pohledu, naprosto dokonalá. V tu chvíli se mi jednoduše ulevilo, že ji vidím.

„Jak je ti, *niño*?“ zeptala se, zatímco mi odhrnovala vlasy z čela, jak to bylo jejím zvykem. Při tom mi nenápadně zkontrolovala zornice. Když spatřila jen temné kruhy pod očima, viditelně se jí ulevilo.

„Je mi dobře,“ uklidňoval jsem ji.

Máma si povzdychla, odstoupila ode mě a v příštím okamžiku mě chytila za ucho a vzápětí znovu spustila: „*Peinabombillas! Te voy a dar una hostia que te vas morir de hambre en el aire!*“ Ty hlavo dubová. Dám ti takovej pohlavek, že umřeš ve vzduchu! Mohl bys mi, prosím, říct, co to do tebe vjelo? Jak to, že mi volá

policie, že prý můj syn zdemoloval střední školu a mám si ho jet vyzvednout na místní služebnu?“

„Jauvajs, mami!“ protestoval jsem. Koutkem oka jsem totiž viděl, jak se mi policisti vysmívají.

Naštěstí mě zachránil detektiv Brady. Právě když mi máma vyhrožovala, že mi napráská na holou před celou nastoupenou jednotkou, stoupl si přede mne a její vodopád slov zastavil. „Promiňte, paní Tarrová. Tohle jsou jeho osobní věci. Respektive vše, co jsme našli v jeho kapsách.“ Využil krátké přestávky, kdy se máma potřebovala nadechnout, a podal jí průsvitný sáček s mými věcmi.

Oněmělá máma na ně chvíli zírala, než semkla rty a očividně se konečně uklidnila. Pak mě teprve pustila.

„Děkuji pěkně, pane strážníku. Doufám, že vám tu Kingsley nezpůsobil další potíže.“ Přísně se na mě podívala a já jsem si začal třít bolavé ucho. Pulzovalo, jako kdyby mi mělo každým okamžikem odpadnout.

Detektiv Brady se na mámu dobrácky usmál. „Nedělejte si starosti, paní Tarrová. Mám-li být upřímný, myslím, že prostě jednou šlápl vedle. Možná by mu udělalo dobře, kdyby se na chvíli dostal z města a nadýchal se trochu čerstvého vzduchu. V tomhle věku jednomu vře krev v žilách – možná jen potřebuje nějaký úkol, který mu poskytne dostatečný prostor k seberealizaci.“

Potlačil jsem nutkání protočit panenky. Nebyl jsem žádný poslušný pejsek, ale pohled, kterým mě máma počastovala, mě donutil stáhnout ocas.

„Děkuji, strážníku. Buďte si jist, že si to s ním nějak vyřídím.“

Zdálo se, že Brady chce něco namítnout, ale nakonec jen zamružel na rozloučenou a máma mě znovu chytila za ruku a táhla

mě ven ze služebny. Hnala pryč, jako kdyby chtěla co nejrychleji utéct před potížemi, které jsem způsobil.

Venku mrholilo. Byla to vůbec ještě ta samá noc? Měl jsem pocit, jako kdybych v té služebně proseděl půl života. O několik ulic dál kvílela siréna a kolem nás proudil čilý uliční provoz, když mě máma vlekla k našemu starému chevroletu.

„Mám...?“ ukázal jsem na klíčky od auta, které vyhrabala z kabelky. Trochu se jí při tom třáslы ruce.

Ostrý pohled mě však umlčel. Ukázala bradou na sedadlo pro spolujezdce. „Nasedni a připoutej se.“

A protože jsem věděl, že bude moudřejší držet klapačku, udělal jsem obojí. Bezpečnostní pás se mi zařízl do krku.

Máma se také usadila. Zabouchla dveře u řidiče tak prudce, až růženec visící na zpětném zrcátku zacinkal. Potom vztekle zasunula klíč do zapalování. Oproti mému očekávání ale nena-startovala, místo toho jen pevně chytila volant rukama a zírala nehnutě, bez jediného mrknutí ven. Děšť mezitím zesílil a bušil čím dál hlasitěji do předního skla. Kapky se o něj rozpleskávaly jako přezrálé ovoce a poté stékaly dolů ve formě slz. Dovnitř auta pronikalo střídavě žlutě, růžově a zeleně blikající světlo z nedaleké reklamní tabule.

Tvrdě jsem polkl, čímž jsem si vyvolal silné zaškrábání v krku. „Mami,“ spustil jsem, ale ona jen zvedla ruku a moji řeč tím utnula.

„Teď ne, *hijo*. Přemýšlím.“

„Dobře. Je mi to...“

„Dost. Neříkej to způsobem, jako kdybys právě jen ukradl pár sušenek,“ obořila se na mě.

„Jistě,“ šeptl jsem.

Potom jsem se opřel pohodlněji do sedadla, zastrčil ruce do kapes mikiny a čekal, až bude máma připravená se mnou mluvit.

Po celou dobu strávenou na služebně jsem přemýšlel nad tím, co jí řeknu. Přehrával jsem si tenhle scénář snad stokrát a hledal správnou omluvu, nebo alespoň dobrou výmluvu. Ale k žádné jsem nedospěl. Kromě té, že jsem v tom nechtěl nechat Dexe a Chena samotné. Tuhle výmluvu by mi ale máma nespolkla. To už mi mezitím došlo.

Po chvíli hlasitě vydechla, jako kdyby právě v duchu učinila nějaké rozhodnutí, a konečně zamrkala. Zaplať pánbůh, už to začínalo být strašidelné. Potom se ke mně pomalu otočila a z účesu se jí při tom uvolnil dlouhý pramen vlasů. Nedala si tu práci a nezastrčila ho zpátky, jen si mě mlčky prohlížela. Zklamání v jejím pohledu bylo pro mě horší než poslední dvě hodiny strávené na služebně.

„Mami,“ zkusil jsem to znovu, ale skočila mi do řeči.

„Ušetři mě toho.“ Neřekla to nahlas, ale tvrdost v hlase prozrazovala, jak moc se musí držet, aby nezačala křičet. Přál jsem si, aby to udělala. Máma byla hlasitá. Ať už dělala cokoli. Byla hlasitě veselá, hlasitě smutná, hlasitě našťvaná, dokonce hlasitě i spala. Proto teď byl její tlumený hlas mnohem horší, než kdyby řvala.

„Zklamal jsi mě, Kingsley,“ řekla. „Takhle jsem tě nevychovala. Tvoje *abuela* by se obracela v hrobě, kdyby věděla, že jsem dnes musela vyzvednout jejího vnuka na policejní stanici. A já upřímně nevím, jak mám s touhle situací naložit.“

V očích se jí zaleskly slzy. Jestli kvůli mně, nebo kvůli *abuele*, to jsem nedokázal přesně odhadnout. Pravděpodobně kvůli obojímu. Moje babička umřela před půl rokem, a ačkoli si ji

máma přála mít v hrobě, co si pamatuju, její ztráta na nás tvrdě dolehla. Náš byt voněl dodnes po jejím parfému. Občas jsem při příchodu domů očekával, že ji spatřím na gauči, jak při pletení, s cigaretou v puse sleduje své oblíbené telenovely. Místo toho mě mlčky vítal osiřelý gauč a vypnutá televize. S mámou jsme proto zavedli zvyk, že jsme se alespoň každou sobotu v jedenáct hodin dívali na babiččin oblíbený pořad. Předpokládal jsem, že zítra se tento náš rituál konat nebude, protože nejspíš dostanu takové domácí vězení, že až do maturity neuvidím denní světlo.

„Volal mi ředitel Jarvis,“ pokračovala, přetřela si dlaní obličej a rozmazala si při tom řasenku.

Sevřelo se mi hrdlo. „A?“ zeptal jsem se chraptivým hlasem.

„A? No co asi!“ odvětila o úroveň hlasitěji. „Vyloučil tě ze školy, *hijo*, a bude nás žalovat o náhradu způsobené škody. Nejdřív jsem si myslela, že jde o nějaký špatný vtip, když mi vyprávěl, jak jsi zdemoloval školu. Až do chvíle, kdy zmínil to graffiti. Ach, *hijo*, jak jsi jen mohl? *Quieres romper mi corazón?* Chceš mi snad zlomit srdce? Snažila jsem se mu vysvětlit, že bys něco takového sám od sebe neudělal. Prosím, Kingsley, řekni mi, žes to nezosnoval ty. *Ni a palos*. V žádném případě. Ne ty, můj zlatý chlapče.“

Upřela na mě pohled a já jsem cítil, jak mě pálí v krku. Co jsem jí na to měl odpovědět? Svoji mámu miluju, mohl jsem se jí svěřit se vším a především mě dobře znala. A taky znala Dexe. Bylo jí určitě jasné, že Dex se Chenem byli do té záležitosti také zapletení. Jenže mně bylo zase jasné, že by s tou informací hned spěchala za ředitelem Jarvisem. Pokud už to tedy neudělala. Máma jednala instinktivně a nebrala si žádné servítky. Dokázal jsem si představit, co všechno asi Jarvisovi navykládala. Ale Dexe nechytily. A policie také nic nevěděla. Tím pádem to byly jen

předpoklady, ke kterým chyběly důkazy, a tak to také zůstane. Své kamarády bych do toho nezatáhl, ale moje máma by to určitě udělala, jen aby mě ochránila.

Dostal jsem ze sebe jen: „Je... je mi to líto, mami.“ Pak jsem odvrátil hlavu.

Zadržel mě něžný, ale důrazný chmat za bradu. „Podívej se mi do očí, Kingsley, a řekni mi, co se přesně stalo. Jinak ti nedokážu pomoci, *hijo*. Vím, jak jsou pro tebe tvoji kamarádi důležití. Vím, že Dex je pro tebe něco jako tvůj bratr a má to těžké, ale nezhazuj pro něj svoji budoucnost. Musíš vypovídat popravdě a potom se zkusit domluvit s ředitelem Jarvisem. Mohl by tě vyhodit ze školy, ale možná by se nám ještě podařilo odvrátit žalobu. A je ti jasné, že Columbijská univerzita by mohla tvoje přijetí stáhnout? S trestním oznámením bys mohl o místo na té škole přijít.“

Mlčky jsem opětoval její pohled. Přes ruku, kterou mě držela za bradu, jsem cítil její zrychlený pulz. A najednou jsem měl pocit, jako bych padal. Viděl jsem před sebou svoji budoucnost. Columbijskou univerzitu, tamní studium, společné bydlení s Dexem a Chenem – to všechno jako kdyby mi právě protékalo jako jemný písek mezi prsty a já netušil, jak to zastavit.

„Nemůžu, mami,“ řekl jsem tiše. „Ty víš, jak se Jarvis chová k Dexterovi. Víš, čím si Dex prošel. Nemůžu jim ho vydat. Kromě toho není na vině jen on. Já jsem ho mohl zastavit, ale neudělal jsem to. I to graffiti jsem nastříkal já. Takže jsem vinný stejně jako on, a jestli za to budu muset pykat, pak to tak prostě je.“

„Zahazuješ svoji budoucnost! Přijdeš o všechno. I kdyby tě Columbijská univerzita nevyhodila, ta žaloba nás bude stát peníze, které jsme našetřili na školné. Už bych ti neměla z čeho

financovat studium,“ zařvala a mně se v té chvíli zcela nevhodně ulevilo, protože konečně zase křičela. A tak jsem jí naprosto klidně sundal ruku z mé brady a jemně jsem ji stiskl.

„Mami, ať už se mi stane cokoli, není to nic ve srovnání s tím, jak by trpěl Dex. Mám tebe, a jestli mě Columbijská nepřijme nebo nám dojdou peníze, budu se prostě hlásit na jiné univerzity, vezmu si studentskou půjčku a na její splácení si vydělám práci při studiu. Já to ustojím, ale Dex ne a ty to víš. Věř mi, rozumím tomu, co mi říkáš, a vím, co po mně chceš, ale nemůžu to udělat. Já... já... Je mi to líto.“ Ke konci se mi zlomil hlas a viděl jsem, jak mámě stékají po tvářích slzy a barevně se třpytí ve světle reklamy. Do toho bušil do střechy auta nepřetržitě déšť, jako kdyby nebe plakalo spolu s ní.

„Můj hloupý, zanedbávaný, hrdý, oddaný chlapče,“ vyhrkla chrpavě.

Zacukaly mi koutky. Což měl být asi úsměv, ale spíš se to podobalo šklebu.

„Je to tvoje poslední slovo?“

Zhluboka jsem se nadechl, pak vydechl a nakonec jsem přikývl.

Udělala to po mně a utřela si slzy. „Respektuju to, *hijo*, ale jsem tvoje máma, a proto udělám vše, abych tě ochránila, i kdyby to mělo znamenat chránit tě před tebou samým.“

Zamračil jsem se a začal jsem neklidně poposedávat na sedadle. „Teď přijde ten okamžik, kdy mi naložíš nejdelší domácí vězení mého života?“

„Ne. Tohle je okamžik, kdy tě pošlu do Kanady k tvému otci.“

„Ty... co?“

Napřímil jsem se na sedadle tak prudce, že jsem se div neuškrtil na bezpečnostním pásu. Rychle jsem tedy klesl zpět a přitom

jsem ohromeně zíral na mámu. Ta nasadila nesmlouvavý výraz a začala si upravovat účes. Avšak koutkem oka mě pozorovala.

„Po telefonátu ředitele Jarvise jsem cestou sem, *hijo*, přemýšlela a došla jsem k závěru, že už jsi tady ve městě příliš dlouho. Tvoji kamarádi na tebe mají špatný vliv a ty potřebuješ změnu prostředí. Pokud odmítáš vypovídat, nemůžeme stejně nic dělat, než se dozvíme víc ohledně Columbijské univerzity a té žaloby. Ale určitě tě nenechám povalovat se doma a civět do stropu. Pošlu tě k tvému otci. Ještě dneska mu zavolám. Určitě bude mít radost, že tě zase uvidí, a tobě udělá změna dobře.“

„To... to nemyslíš vážně! Přece mě nemůžeš poslat pryč, mami. Ještě k tomu do Kanady. Tam mají tak akorát podělané medvědy a podělaný sníh!“

„Hm, tak to bychom ti asi měli koupit teplé boty,“ oznámila suše a nastartovala auto.

Kingsley

Civěl jsem do stropu svého pokoje. Potom jsem zvedl ruku s tenisákem, zamířil a hodil. Šlo o to, trefit míčkem strop v dokonalém úhlu tak, aby se nejdřív odrazil k zemi a odtud mi přiletěl přesným obloukem zpátky do ruky. Podařilo se mi to do této chvíle už tolikrát, že se na tom místě udělal v omítce důlek.

Digitální budík ukazoval půl páté ráno. Pálily mě oči, a přitom jsem nemohl spát. Vedle mě stál prázdný hrnek od kakaa. Na jeho okraji ještě byly znát hnědé šmouhy a jazyk jsem měl ulepený od cukru.

Do pokoje doléhal mámin hlas. Telefonovala s tátou a jako pokaždé, když s ním mluvila, zněla vztekle i láskyplně zároveň. Trefa – tenisák práskl o strop a potom dopadl na podlahu a já jsem ho zase obratně chytil. Od rozvodu mých rodičů uplynulo už skoro deset let. Téměř jsem si ani nevybavoval dobu, kdy byl táta ještě s námi. Co jsem si ale pamatoval dobře, byl jeho široký úsměv a silné paže, kterými mě zvedal do výšky jako pírko.

Jenže potom odešel zpátky do Kanady. Můj táta byl totiž Kanadčan. Abych byl přesný – patřil k Inuitům. Po něm jsem měl mandlové oči a olivový nádech pleti, hluboký hlas a... no... víc už jsem si nevybavoval. Seznámili se s mámou, když byla na

dovolené v tom mrňavém, provinčním královském zapadákově Nové Skotsko. Já jsem byl dárek dovezený z té dovolené. Podle mámy tím nejlepším dárkem, který kdy mohla dostat, nezávisle na tom, jak těžkých těch osm let následného manželství bylo. Prý jsem jí za ty starosti stál.

Ta věc se měla tak: nemyslel jsem si, že táta byl špatný chlap. Jen se k sobě s mámou jednoduše nehodili. A v New Yorku byl táta nešťastný. To jsem si ještě pamatoval. Pokaždé, když hleděl ven z našeho malého okna v kuchyni a vyprávěl mi při tom o zasněžených horách a průzračném vzduchu v Kanadě, měl v očích stejný toužebný výraz. Já sám jsem tam byl jen jednou. To jsem ale byl ještě moc malý. Z té návštěvy existovala fotka, která stála v rámečku vedle mojí postele. Je na ní máma, táta a já jako malý špunt před nějakou horou. Ani už nevím kterou. A také mě to nikdy zvlášť nezajímalo, protože pokud můj táta nebyl špatný člověk a jeho odchod se nedal vysvětlit tím, že by byl takový cholerický hajzl jako ředitel Jarvis, pak nás opustil kvůli Kanadě. Bylo pro něj lehčí nechat nás tady než vzdát se té pitomé země. Možná to bylo dětinské, ale tu zemi jsem nenáviděl. Nenáviděl jsem tátu, který Kanadu miloval víc než mě, a nechtěl jsem se smířit s faktem, že mě máma posílá právě tam.

Trefa. Míč práskl o stěnu a opět mi přistál v ruce.

Máma teď mluvila mnohem hlasitěji.

Znovu jsem hodil míč.

Trefa.

Opět jsem ho obratně chytil. Protáčet jsem ho mezi prsty, škrábal nehty po zářivě zeleném filcu a nakonec jsem na chvíli zavřel oči.

Kolik času už uplynulo od doby, co jsem viděl tátu naposledy? Minimálně šest let. Sice mě k sobě opakovaně zval, ale já jsem pokaždé odmítl.

Trefa.

Míč se odrazil v nesprávném úhlu a skočil rovnou do zavřeného okna. Trhl jsem sebou a prudce se posadil. Ale okenní tabule se zdála být nepoškozená. Naštěstí.

Líně jsem se vyhoupl z postele a zvedl míč, když vtom jsem koutkem oka zahlédl pohyb. Rychle jsem pohlédl na požární schodiště. Před ním dřepěl temný stín.

„Do prdele!“ Vylekaně jsem uskočil. Vtom se ten stín pohnul dopředu a zaklepal na okno.

„Co... Dexi?“ zašeptal jsem, když jsem v té temné postavě rozpoznal svého kamaráda.

Pustil jsem míč a vytáhl okno nahoru. Dovnitř okamžitě pronikla zvuková kulisa uličního provozu a také vůně z mexického bistra v domě naproti, smísená s vůní čerstvého deště.

„Nazdar Kingu,“ zamumlal Dex. Na sobě měl stále ty samé černé hadry, kapuci pořád ještě staženou do čela. Potichu vklouzl do pokoje.

Pohlédl jsem nervózně směrem ke dveřím, ale máma stále telefonovala. A to s čím dál výraznějším přízvukem, což znamenalo buď to, že je opilá, nebo že se rozhovor zvrhl v hádku. Tak nebo tak se teď nejspíš ke mně do pokoje nevřítí. Přesto jsem dal Dexovi znamení, aby byl zticha, a zaklínil jsem pod kliku dveří židli od psacího stolu. Klíč už dávno někam zmizel. Většinou mi to nevadilo, ale kdyby mě tady máma teď načapala s Dexem, nejspíš by ho rovnou vyhodila velkým obloukem z okna.

Dex, nezvykle prkenný, zůstal stát nehybně před oknem a trocha přetrvávajícího deště, který mezitím přešel v mrholení, dopadala na podlahu a máčela mu boty.

„Jak ti je?“ zeptal se nakonec, když jsem se natáhl, abych za ním zavřel okno.

Ustrnul jsem uprostřed pohybu a otočil jsem k němu hlavu. „Jak mi asi může být?“ odvětil jsem a přibouchl jsem okno prudčeji, než jsem původně zamýšlel.

Dex sebou trhl.

„Strávil jsem dvě hodiny na policejní stanici. Jarvis mě vyhodil ze školy a jak to tak vypadá, peníze na vysokou padnou na právníka. Jsem našťvaný, unavený a máma mě chce poslat k tátovi do Kanady. Takže se mě laskavě neptej, jak mi je.“ Hleděl jsem vztekle na kamaráda, který během mé řeči prudce zvedl hlavu a vytřeštil na mě nevěřicně oči.

„Cože chce tvoje máma?“

Stropní světlo osvítilo jeho tvář pod kapucí a tehdy jsem to spatřil – přes tváře až k lícním kostem se mu táhly červenofialové fleky a uprostřed spodního rtu měl dlouhou trhlinu, na které už se začínaly tvořit strupy.

Nasál jsem ostře vzduch. „Co se, sakra, stalo?“

„Ale nic.“ Pokusil se odvrátit tvář, ale chytil jsem ho za kapuci a donutil jsem ho podívat se mi zpřímá do obličeje.

„Do háje, Dexi, to ti udělal tvůj táta?“ vyhrkl jsem.

Dex na mě hleděl vzhůru. Třásl se. Až teď jsem si všiml, že je celý promočený.

„Nic to není. Mohlo to dopadnout mnohem hůř. On... já... Policajti říkali, žeš to všechno vzal na sebe. Zatraceně, Kingu, zachránils mi prdel. Zmlátil mě tak, až jsem myslel, že budu

muset do nemocnice, ale pak najednou oznámil, že už je se svým rozumem v koncích a pošle mě do anglického internátu.“

Nevěřící jsem na něj zíral. „Měl bys...“, spustil jsem nakonec, ale zarazil mě Dexův pohled, temný jako noc za námi.

„Ne,“ skočil mi chraptivým hlasem do řeči. „Neříkej mi, že mám svého starýho nahlásit.“

„Jenže to bys opravdu měl.“

Dex semkl rty a mlčel, takže jsem to téma nechal být.

„Takže táta tě posílá pryč?“ zeptal jsem se místo toho. Nevěděl jsem, jestli to je dobře, nebo špatně. Svým způsobem to bylo obojí.

Povzdychl si a opřel se o okno, jednu nohu pokrčenou, ruce zastrčené v kapsách. Stín kapuce mu ostře rozděloval tvář na dvě poloviny. „Víš přece, že máma má takovej ten pitomej šlechtickej titul, ne?“

Chvilku jsem na něj jen civěl, zaskočený náhlou změnou tématu. „Ano, vlastně ne... fakt nevím. A jak to vůbec souvisí s internátem?“

S pevně semknutými rty ke mně vzhlédl. „Táta mi tím už vyhrožoval několikrát, ale nevěřil jsem, že to opravdu udělá. Posílá mě na internát, kde je podmínkou k přijetí šlechtický titul. A já ho mám, takže...“ Pokrčil rameny.

„... tě posílá tam,“ dokončil jsem větu.

„Neexistuje žádný důkaz, že jsem ve škole řádil já, ale přesto mě posílá pryč.“

„A co bude s Columbijskou univerzitou?“

„Ta padá. Táta tvrdí, že studium na britské univerzitě do mě konečně dostane trochu slušného chování...“ Na rtech měl teď hořký úsměv. „Do háje, Kingu, je mi to líto. Tohle jsem nechtěl.“

„Já vím,“ odvětil jsem tiše.

„Měli jsme jít na tacos.“

„To tedy měli.“

„Jak dlouho zůstaneš v Kanadě?“ zeptal se mě po chvíli tiše.

Pokrčil jsem rameny. „Myslím, že několik týdnů. Máma chce, abych ten čas využil a vzpamatoval se. A zjistil, kdo doopravdy jsem, bez...“ Zarazil jsem se, ale Dex protáhl vědoucňě rty.

„... beze mě?“ doplnil.

Moje mlčení byla nejspíš dostatečná odpověď. Já jsem ale opravdu netušil, kým bez Dexe jsem. Cítil jsem se, jako kdyby někdo brutálním způsobem odřízl kus mě, a netušil jsem, co budu dělat, až Dex zase vyleze z toho okna ven a nechá mě tu samotného.

Dex se ostře nadechl nosem a odrazil se od okna. „Něco pro tebe mám.“ Sáhl do zadní kapsy džínové bundy a hodil mi cosi, co vypadalo jako ploché plastové vajíčko.

„Neříkej, že mi dáváš to svoje ošuntělé tamagoči?“ Překvapeně jsem zvedl to bílo-modré elektronické tintítko do výšky. „Hele, Dexi, myslím, že to tvoje zvíře je dávno mrtvé,“ řekl jsem a Dex protočil panenky.

„Dávej mi tam na něj pozor, jo?“

„Proč?“

„Proto.“

„To je ten nejpitomější dárek na rozloučenou, jaký jsi mi mohl dát,“ konstatoval jsem, ale ve skutečnosti jsem si to nemyslel.

Dex se jen zasmál, vysunul okno zase nahoru a vyšplhal ven. Dovnitř se okamžitě nahrnul proud deště. Můj nejlepší kamarád se v dřepu mrštně otočil. „Přemluvím tátu, aby tu žalobu stáhl.“

„Dexi, to ne...“

„Ale ano. Dlužím ti to. I kdybych pro to měl udělat cokoli, tu žalobu stáhne. A my... zase se uvidíme, Kingu,“ dokončil drsným hlasem.

Najednou jsem měl knedlík v krku, a tak jsem jen jednoduše přikývl. A v příštím okamžiku už byl pryč. A já zůstal úplně sám.

Eve

NOVÉ SKOTSKO, KANADA

„Děkuji, že jste si dnes udělala čas na interview pro *Tenn Weekly*, princezno Evangelíno. Naši diváci už jsou celí dychtiví po detailech z vašeho života v Novém Skotsku a především po podrobnostech vaší nadcházející narozeninové oslavy.“

„Těší mě, že tu mohu být, a říkejte mi, prosím, Eve. Každý mi tak říká,“ odpověděla jsem a upravila si modrý jezdecký kostým. Abych byla upřímná, neměla jsem nejmenší tušení, proč bylo třeba si na tohle interview obléct zrovna tenhle pitomý obleček, ale předpokládala jsem, že to má vzbudit dojem, jako že jsem coby správná princezna právě přidusala na bílém poníkovi. Alespoň že to nevysílali živě. Minule jsem si kýchlá uprostřed vysílání a ten gif se držel v čele internetového žebříčku ještě tři měsíce.

Moderátorka se na mě zeširoka usmála, a zatímco se na nás zaměřovalo snad deset kamer a dvakrát tolik reflektorů, vytáhla svoje moderátorské desky. Netuším proč, když jí text beztak promítali na obrazovce, takže stačilo, aby ho jednoduše přečetla. Pravděpodobně jen chtěla vypadat zaměstnaná, až ze mě bude tahat nějaké ty skandální detaily.

Ale to se načeká. Naše tisková mluvčí Emily schválila všechny otázky předem a donutila mě naučit se odpovědi nazpaměť. Koutkem oka jsem zahlédla její blondatý drdol v rohu místnosti, odkud na interview dohlížela orlím zrakem. Vedle ní stál na stráží bodyguard Zachary, můj bratranec Prescott a jeho přítelkyně Silver. Ti dva budou muset podstoupit interview hned po mně, i když Silver spíš vypadala, že by raději strážila spolu se Zacharym, než aby odpovídala na otázky o svém milostném životě s princem.

„Výborně, Eve,“ vytrhl mě ze zamyšlení moderátorčin hlas i bubnování jejích umělých nehtů o opěradlo židle. „Začneme trochu zešíroka, abychom přiblížili našim divákům nejnovější situaci. Od korunovace Její Výsosti Rosy Bloomsburyové uplynulo přesně půl roku. Královská rodina má za sebou vzrušující a nejspíš i na události bohatou dobu. Jak se vám teď daří?“

Odhodila jsem vlnité vlasy dozadu a nasadila široký úsměv. „Daří se mi skvěle. Uplynulý rok jsem celý kromě Vánoc trávila ve Velké Británii, o to více si teď užívám začátek letních prázdnin. Velmi se mi stýskalo po mé rodině.“

A soutěžící dostává sto bodů! Jestli tohle nebyla vzorová odpověď, pak už nevím. Zašilhala jsem vítězoslavně směrem k Emily, ta ale přesto vypadala, že každou chvíli vyletí z kůže rozčilením. Alespoň Scotty mi nadšeně ukazoval palec. Silver zívala.

„Ve Velké Británii navštěvujete elitní školu Burton Agnes Hall, že?“ Přikývla jsem, a tak moderátorka pokračovala: „Burton Agnes Hall je prestižní zařízení, jehož brány jsou otevřené pouze studentům se šlechtickým titulem. Studium tam absolvovali už vaši prarodiče, otec, matka i váš bratranec. Jak si mají naši diváci představit váš běžný den? Jaké to je, být tak daleko od domova?“

„Myslím, že si lidé představují každodenní život v britském internátu jako mnohem dobrodružnější, než tomu ve skutečnosti je. V podstatě tam probíhá úplně normální výuka, jak ji známe také v Kanadě. Jen s tím rozdílem, že tam člověk i spí a nejbližší civilizace s funkčním internetem je vzdálená přes třicet kilometrů, takže se tam člověk může i příšerně nudit. O to víc se vždy těším domů. V Kanadě je prostě živěji,“ zavtipkovala jsem a moderátorka se zasmála oním falešným způsobem, kterému říkám fake smích, protože u něj je jednomu hned jasné, že se ten člověk směje jen ze zdvořilosti. Přidala jsem se k ní, a tak jsme se spolu pořádnou chvíli falešně smály. Ale náhle se jí do očí vkradl číhavý výraz a bušení nehtů o opěradlo zrychlilo.

„Samozřejmě nás teď také zajímá, jestli v Anglii žije nějaký přítel, který vás toužebně vyhlíží. Momentálně se celá Kanada ptá: ‚Je princezna Eve zamilovaná?‘“

Můj smích okamžitě trochu zaskřípal a rychle jsem koukla směrem k Emily. Ta mě počastovala přísným pohledem. Dobře, pokračujeme v předepsaném textu.

„Ne, nemám přítele. Ani v Anglii, ani tady v Kanadě. Čekám na svého vysněného prince.“

No vida, a pak že to nejde. Koutky úst moderátorce sotva znatelně poklesly – dál se v tom šťourat nemohla.

„Třebas vás ten správný princ políbí na vašem narozeninovém bálu. Slavnosti, o které mluví celý svět. Údajně tam budou všichni, kdo mají jméno a postavení. Jak se těšíte? Na škále od jedné do deseti?“

„Sto,“ pípla jsem odpověď, kterou ode mě chtěli všichni slyšet.

Emily se očividně uklidnila. Prescott něco ťukal do mobilu. Silver už zase zívala.

Moderátorka nadšeně přikývla. „Můžete nám prozradit nějaké detaily?“ zeptala se. „Kolují zvěsti o možném zasnoubení...“

Poprvé za celé interview jsem zabloudila pohledem ke svému bratranci. Ten okamžitě přestal psát do mobilu. Silver se při zívání zakuckala a Emily náhle vypadala naštvaně. Ta otázka se týkala Prescott a Silver. Ne mě.

Po krátkém zaváhání jsem nasadila zářivý úsměv a přitáhla jsem pozornost moderátorky zpátky k sobě. „Mé šaty navrhl Joseph Ribkoff. Je to opravdu úchvatný kousek v barvě půlnoční modři, kterému jsem směla propůjčit své jméno. Proto budou šaty v prodeji jen v omezeném množství. A protože to bude můj den, samozřejmě doufám, že dostanu hodně dárků. Eventuální rodinná překvapení si ale raději necháme na jindy. Přinejmenším dokud se Nové Skotsko nevzpamatuje ze vzruchů minulého roku,“ vypomohla jsem svému bratranci z potíží.

Už půl roku se totiž vedle oprávněnosti převzetí trůnu mojí babičkou stále dokola probíralo snad jen jedno jediné téma – a to bylo volání tisku po královské svatbě. Jenže Silver už oznámila, že pokud ji Prescott požádá o ruku, shodí ho dolů z Mount Loganu a zajistí, aby to vypadalo jako nehoda. Prý se stane princeznou jen přes jeho mrtvolu. A protože jsme všichni do jednoho věřili, že by byla schopná proměnit tu výhrůžku v čin, nejspíš si tisk bude muset na královskou svatbu ještě pěkně dlouho počkat. Pravděpodobně až na tu mou. Opravdu skvělé. Jen žádný stres.

„Ano, vzrušivé události uplynulého roku,“ navázala moderátorka a něco v jejím pohledu se mi nelíbilo. Byla v něm vypočítavost. Bezděčně jsem se celá napjala, když se v křesle předklonila a snažila se ze mě lehce ztlumeným hlasem vymáčkout další informace: „Sporem o trůn váš otec Oscar Bloomsbury a váš strýc Phillip

udržovali zemi dost dlouho v napětí. Bylo úžasné, jak vaše babička celý spor ukončila tím, že sama nastoupila na trůn. Ale lidé Nového Skotska jsou i nadále rozpolceni. Její Výsost Róza už není nejmladší a kolují zvěsti, že chce přeměnit království v reprezentativní monarchii. Obyvatelé v názoru na toto nejsou jednotní a ozývají se mnohé hlasy, které chtějí posadit zpátky na trůn vašeho otce. Myslíte, že by to mohlo vést k nepokojům na vaší oslavě?“

Všichni jsme ustrnuli. Vlastně teď měla přijít otázka ohledně rodokmenu mého mopse sira Henryho. Emily se okamžitě napřímila a zakročila. „Tu otázku ona ne–“, spustila, ale já jsem ji hned přerušila a moderátorku jsem přitom zpražila chladným pohledem.

„Neshody mezi lidmi jsou naprosto pochopitelné. Rodina Bloomsburyových udělá vše pro to, aby důvěru lidu získala zpět. Mému otci na tom záleží stejně jako mému strýci princí Phillipovi a královně. O bezpečnost hostů bude na narozeninové oslavě postaráno, ale já Novému Skotsku a jeho obyvatelům věřím. Jsem si jistá tím, že tato oslava bude novým začátkem, při kterém dostane i moje rodina příležitost prokázat svoji jednotu.“

Všechno ztichlo. Moderátorka na mě civěla a já jsem jí v duchu vztyčila před obličej prostředníček. Bylo mi známo, že mě celá země pokládá za hloupoučkou panenku, a téměř jistě budou v interview nakonec vidět jen ty úryvky z rozhovoru, kde plácám banality, ale pro tenhle, byť jen chvíli trvající zkoprnělý výraz v její tváři se Emilin mučivý kurz rétoriky vyplatil.

Moderátorka si odkašlala a v očích se jí teď zračil spíš zájem. Bylo na ní znát, že už si chystá v duchu další otázku, která jí buď zlomí vaz, nebo jí dopomůže k vytouženému povýšení.

Emily už vrtěla hlavou, když vtom se moderátorka náhle napřímila v křesle a usmála se, což ale spíš vypadalo jako hezké

vycenění zubů. „Princezno Eve, dovolte mi jednu otázku ohledně frakce *Eat the Rich*.“

Na obrazovce za ní se zobrazilo graffiti s černou korunou s trojzubcem, to celé v křiklavě červeném, přeškrtnutém kruhu. Barva byla zřejmě nastříkaná ve spěchu, protože stékala dolů jako rozmazaná řasenka. Pod obrázkem stálo napsáno velkými písmeny: *EAT THE RICH*.

Svým způsobem to bylo až neumělé, přesto mi po těle naskočila husí kůže. Strnula jsem a nijak na to nereagovala, zatímco Emily dál vehementně vrtěla hlavou. Jenže moderátorka se ani nepodívala do svých desek, nýbrž chrlila otázky tak rychle jednu za druhou, že jsem měla potíže ji následovat.

„O té organizaci už jste jistě slyšela. Skupina demonstrantů, která se čím dál častěji objevuje na titulních stránkách tisku. Považují se za radikální hnutí na obranu lidských práv. Chtějí bojovat proti korupci v politice a ve firmách, která prý vládne světu, a nikdo s tím nic nedělá. Boj vaší rodiny o trůn je údajně jen malým příkladem toho, jak dokáže spor mezi modernitou a tradicí prohloubit rozkol mezi lidmi, a tato radikální skupina se teď cítí být povoláná něco změnit. A pokud to bude nutné, tak i násilím. Přesný počet členů organizace zatím není znám, stejně jako jména jejích vůdců. Především v Americe způsobili velký rozruch, neboť se tam ve svých protestních hnutích postupně zradikalizovali a získávají stále více příznivců. Naposledy se zviditelnili útokem na Wall Street, která byla poté ještě celé tři dny ochromená – znamenalo to velkou ztrátu pro finanční svět. Seskupení se otevřeně vyslovalo proti monarchii a jejím příznivcům a přislíbilo převrat, pokud monarchie neupustí od starých tradic. Učiní k tomu královský dvůr

nějaké prohlášení? Obáváte se, co by se mohlo stát, kdyby *Eat the Rich*—“

„Ach, myslím, že náš čas vypršel. Velice mě těšilo,“ řekla jsem zdvořile, ale rozhodným tónem a vstala jsem, čímž jsem další proud její řeči utnula.

Moderátorka sebou trhla. Její pohled zůstal viset na hodinách. Nic nám nevypršelo, na rozhovor jsme měli ještě dvacet minut, přesto zmlkla. Občas bylo zatraceně praktické být princeznou.

„Samozřejmě,“ řekla a nasadila zase ten svůj moderátorský úsměv. „Jak ten čas letí! Děkuji, že jste si na nás udělala čas, princezno. Přejeme vám, ať si užijete váš velký den.“

Jen jsem přikývla a vzápětí jsem se k ní otočila zády a přešla ke svému bratranci a Silver. Tam jsem vítězně pohodila vlasy a široce se usmála. „Tak co? Tomu říkám setřít někoho po královsku! Byla jsem dobrá, nebo nejlípší?“

Nechápala jsem, proč se Emily stále ještě tváří tak vyděšeně a naštvaně. Vždyť jsem to uhrála skvěle!

Můj bratranec si odkašlal. „Zvládlas to výborně, Eve. Skoro jsi na mě udělala dojem.“

„Děku— Proč jen skoro?“

„Protože máš na sobě pořád ještě mikrofon a kamera běží.“

Jejda.

Celá jsem ztuhla a pak jsem se otočila zpátky. Moderátorka nás skutečně ještě sledovala, rty sevřené do úzké čárky, zatímco ve studiu někdo oznamoval, že po krátké pauze se bude ihned pokračovat. Emily k novinářce okamžitě vyrazila, pravděpodobně se záměrem pořádně jí vyčinit, že se odchýlila od schváleného textu. Zmiňovat radikální protestní skupiny zcela jistě nebylo v plánu.

Strhávala jsem si ze šatů kabel a mikrofon a Prescott si mezitím upravoval kravatu, ve které vypadal jako urozené princátko. Zato Silver vyplivla žvýkačku způsobem, jako kdyby se chystala vrhnout do nějaké rvačky. V tomto případě to srovnání ani nebylo tak úplně mimo.

„Příjemnou zábavu,“ popřála jsem těm dvěma, když jim připnuli mikrofony, a potom už jsem si jen vychutnávala následné představení.

O půl hodiny později – poté, co jsme moderátorku nejspíš dohnali k úplnému šílenství – jsme vyjížděli z areálu televizních studií. Emily už stačila za tu dobu podat na pořad dvě žaloby, Silver dostala během vysílání záchvat kýčání a Prescott nepřestal celou dobu žvanit o své nedávno založené značce boxerek Scotty.

Byl to tedy celkem vzato povedený den. Přinejmenším už se v naší rodinné historii vyskytly i horší. A přesto mě svírala úzkost. Možná to bylo těmi minipizzami, které jsem si koupila v televizním bufetu. Patřila jsem k necelému procentu obyvatel, co trpí celiakií, a tak mi bylo jasné, že z nich určitě zase dostanu vyrážku a prosedím celé hodiny u kosmetičky, aby si mě bulvár ještě několik týdnů nepodával kvůli pupínkům na bradě.

Cítila jsem se unavená. Opřela jsem čelo o chladnou okenní tabuli, za níž se míhaly malebné zelené kopce Nového Skotska. Toto nebyla oficiální státní návštěva, přesto jel před námi i za námi policejní doprovod. Během posledních měsíců ho dokonce posílili. V hlavě mi doznívalo to interview a cítila jsem, jak mi při tom kámen v žaludku narůstá do obřích rozměrů.

Eat the Rich.

Citlivé téma. Sice jsem ho zatím zaregistrovala jen okrajově, ale všimla jsem si šuškaní členů rodiny, viděla jejich nervózní

pohledy, kdykoli jsme se ocitli venku, a slyšela jsem, když někdo z nich večer nebo poslední dobou i u snídaně zesílil během vysílání zpráv zvuk. Také mi neuniklo, že se zvýšil počet členů ochranky. A pak tu byl ještě ten znak. Přeskrtnutá koruna a pod ním výrok: *Eat the Rich*. Byl vidět ve všech médiích. Ale *Eat the Rich* bylo stále ještě něco amerického. Něco, co přišlo hned po hotdogách a demokracii, tudíž cosi, nad čím tady všichni ohrnovali nos. A přesto všechny ovládlo napětí.

A co teprve mě. Hora problémů jako by stále narůstala. Přitom mě netrápil ani tak všechn ten politický humbuk, od kterého se mě stejně všichni snažili držet stranou. Tím hlavním problémem jsem totiž byla já sama. Nebo spíš něco na mně. Ve mně. Přesně jsem to tak úplně nedokázala určit.

Zamrkala jsem na sebe do tónovaného okénka a sklouzla pohledem na své rty. Rtěnku jsem si už olízala, takže rty už byly jen slabě červené. Přesto mi připadaly pěkné. Horní a dolní ret stejně velké, uprostřed spodního malý záhyb. Třebas je na jejich narozeninové oslavě políbí ten správný princ.

Našpulila jsem ústa a představovala jsem si, jaké by to asi bylo, kdyby se na ně přitiskly jiné rty. Teplé? Nebo mokré? Honem jsem spodní ret trochu uvolnila. Hm... takhle to bylo určitě pěkné. A vzrušující. Možná bych měla trochu naklonit hlavu? Zavřít oči? Nechat je otevřené? A kam s rukama? Jak jsem měla vědět, kam...?

„Co to tam děláš?“

Vedle mého odrazu ve skle se vynořila bratrancova blondátá čupřina. Ucukla jsem sebou tak prudce, že do sebe naše hlavy drčly.

„Jauvajs!“ sténal Prescott.